

[Ole Bjørn Kraft.]

Så kunne man spørge: Men vil ratifikationen da ikke spærre enhver mulighed for forhandling? Vil Sovjetunionen overhovedet kunne tænke sig at drøfte Tysklands genforening og Tyskland som suveræn stat og medlem af NATO og derved, ville man sige, Tyskland på forhånd bundet?

Der er her et forhold, som ofte er blevet glemt i den offentlige debat, men som jeg tror, det er værdifuldt at erindre om, også fordi det er et vidnesbyrd om Vestens frisind og dens tro på og fastholden ved de idealer, som er Vestens. Da russerne på Berlinkonferencen tvivlede på alvoren i Vestens ønsker om at bidrage til Tysklands genforening, som vi jo alle, ikke alene det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), anser for så væsentlig, fordi den kan fjerne årsager til fare for freden, fik de et svar, som Englands nuværende statsminister, Sir Anthony Eden, har gentaget i det engelske underhus i november måned i fjor. Den daværende engelske udenrigsminister sagde, at hvis en ny genforenet tysk stat træder i stedet for den nuværende forbundsrepublik, vil dette nye Tyskland have ret til at bifalde eller afslå de forpligtelser, som forbundsrepublikken tidligere har indgået.

Med andre ord, en tysk regering, der er valgt ved frie valg, således som vi forstår det, ville frit kunne vælge, hvilken politik den ville følge efter genforeningen.

Sovjetunionen afslog at acceptere denne forsikring fra Vestens side. Hvorfor? Fordi den stillede Sovjetunionens egen politik i et altfor skarpt lys. Men den stilling, man her indtager, hvor risikofyldt den end kan synes at være, er jo i nøje overensstemmelse med Vestens hele politik. Selvfølgelig kan vestmagterne ikke i det ene øjeblik forlange frihed for alle tyskere til at vælge deres egen regering og i næste øjeblik nægte de samme tyskere ret til at vælge, hvem de vil være venner med. Det er jo netop denne fastholden ved friheden, som adskiller Vestens politik fra Sovjetunionens. Denne politik er derfor en udfordring til Sovjetunionen til at give den samme frihed, som vi har tilbudt Vest- og Østtyskland.

Det er af disse grunde, de vestlige magter, efter at så mange forhandlinger har været ført, har holdt fast ved, at ratifikationen må komme først, men i samme åndedrag er-

klæret sig rede til derefter at optage nye forhandlinger med Sovjetunionen. Det er nemlig rigtigt, at muligheden for at få at vide, hvad Sovjetunionen vil i Tysklandsspørgsmålet, først kommer til at foreligge, når chancen for et Vesten, der er splittet på ratifikationsproblemet, ikke længere er tilstede. Så længe denne mulighed er tilstede, kommer der ikke nogen virkelig forhandling, afslører Rusland ikke sin virkelige stilling.

Derfor er det, jeg må spørge: Vil det radikale parti nu, da det står klart, at ratifikationen vil blive gennemført overalt i Atlantpagtlandene, i Frankrig, i Holland, i Storbritannien, i de store som i de små stater, uanset de forskellige partistillinger i nationalforsamlingerne og således udtryk for en enig demokratisk politik i Vesten, vil det radikale parti med det ansvar, dette parti trods alt har, virkelig fastholde som en ansvarlig og moden politik, at Danmark helt alene skal bryde dette vestlige sammenhold ved at nægte ratifikation eller forlange den udsat ved kravet om en folkeafstemning, og derved stille Danmark fuldstændig isoleret overfor vore forbundsstater?. Tør det radikale parti, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og andre medlemmer af partiet, virkelig udsætte landet for at komme i denne stilling, uden at partiet i realiteten har nogen anden mulig politik at sætte i stedet for Atlantpagten? Har de ærede medlemmer virkelig en så fantastisk tillid til deres egen bedømmelse af den internationale situation og de foreliggende muligheder for at nå frem til en forhandling og afspænding, som alle ønsker, at de vover at sætte deres bedømmelse over mænds som Churchill, Eden, Adenauer, Pinay, Faure, Mendès-France, den canadiske udenrigsminister Lester Pearson og alle de andre, der nu enstemmigt gennemfører denne politik i Atlantpagtlandene? Tør man virkelig stadig fastholde, at forhandlingschancen med Sovjetunionen vil være større uden ratifikation, når sandheden er, at hvis vi nu undlader at ratificere og give tilslutning dertil, vil der blive sået splittelse i hele Vesten, og dermed vil naturligvis enhver mulighed for en ændring i den nuværende tilstand i Tyskland være forpasset? Berører det heller ikke det radikale partis følelser og beslutning, at de-